

Halina Mackiewicz

Nieborowa, gm. Sawin, woj. chełmskie. Stanowisko II

Informator Archeologiczny : badania 10, 22-23

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

rozdrobionego materiału organicznego. Klin mrozowy rozcinający serię lessową można obserwować w całej miąższości serii lessowej, ale najwyraźniej w jej dolnej 2 m części. Jego przebieg wykorzystują współczesne wody opadowe.

Materiały archeologiczne znalezione w bieżącym roku nie tworzą zawartego zespołu kulturowego. Występują wśród nich elementy orygnacjonalne i jakieś inne trudne obecnie do zdefiniowania, choć wyraźnie górnopaleolityczne. Pobieżny przegląd tych materiałów i porównanie z innymi środkowoeuropejskimi źródłami sugerują dla badanej części lessu wiek młodsz niż XXVIII tysiąclecie.

MIKOSZEWO, gm. Linia
woj. gdańskie

patrz
okres halsztacki

NIEBOROWA, gm. Sawin
woj. chełmskie
Stanowisko II

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Zakład Epoki
Kamienia

Badania prowadziła Halina Mackiewicz. Finansował IHKM PAN. Piąty sezon badań. Stanowisko płaskowe z okresów mezolitu, neolitu i epoki brązu.

W dalszym ciągu eksplorowano wykop 1. Przebadano 155 m² do głębokości średnio 70 cm. Profil i rozmieszczenie w nim zabytków są takie jak w latach poprzednich. Planigrafia ukazuje dwa nowe skupienia pracowniano-podomowe, z rozproszonymi materiałami między nimi. W pobliżu skupienia pierwszego - trzy ogniska. Przy skupieniu drugim, w iluwium silnym, ślady dwóch osadniczych obiektów nieruchomych. Ich plany, wyznaczone przez słupy, krzyżują się z sobą. Jeden /odsłonięto narożnik/ - na słupy wygniłe, drugi /fragment ściany/ - słupy spalone. Zastanawia dobry stan zachowania tych ostatnich, zwłaszcza, że na stanowisku brak okazów młodszych od epoki brązu. Eksploracji obiektów i skupienia nie ukończono.

W skupieniach i między nimi znaleziono kilka tysięcy zabytków. Nadal przeważają krzemienne, nad ceramicznymi i kamiennymi. Jeden okaz z brązu. Wydzielono 267 sztuk /rdzenie, narzędzia makrolityczne obustronnicze, skrobacze, półtylczaki, trapezy, groty kamienne, szpila z brązu, fragmenty ceramiki z ornamentem sznurowym i stempelkowym/. Tęgoroczny materiał, najpewniej kulturowo prawie czysty, wydaje się

należć do epoki brązu. Blizsze określenie kulturowe i chronologiczne jeszcze nie jest możliwe, wobec braku materiałów porównawczych i nie zakończenia prac wykopaliskowych na stanowisku.

Dla badań geologiczno-palynologicznych dodatkowo wykopano dwa szurfy /20 m² 2,8 m głęb. i 14 m² 2-1,5 m głęb./. Pozwalają one na ustalenie ram chronologicznych stanowiska metodami przyrodniczymi.

Materiały z prac wykopaliskowych są w Zakładzie Epoki Kamienia IHKM PAN w Warszawie.

Badania stanowiska będą kontynuowane.

NOWY MŁYN, gm.Mirzec
woj.kieleckie
Zespół st."RYDNO"

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Zakład Epoki
Kamienia

Badania prowadził doc.dr Romuald Schild /autor sprawozdania/ oraz mgr mgr Jolanta Janiec, Halina Królik i Jadwiga Mościbrodzka. Finansował IHKM PAN. Pierwszy sezon badań po przerwie od 1961 r. Stanowiska przetwórcze i osadnictwo związane z eksploatacją hematytu z późnego paleolitu, mezolitu i neolitu.

Skoncentrowano się na badaniach ratowniczych stanowisk skupionych na krawędzi wielkiej piaskowni przemysłowej leżącej na III tarasie Kamiennej, na którym znajduje się większość stanowisk użytkowników prahistorycznych kopalni hematytu w Nowym Młynie. Eksplorowano trzy wykopy oznaczone kolejnymi numerami Ro I/76, II/76 i III/76.

Wszystkie z wymienionych wykopów ujawniły obecność dużych, płytkich, owalnych obiektów wypełnionych piaskiem ze znaczną domieszką hematytu. Są one najpewniej pozostałościami obiektów mieszkalnych. Dwa z nich zostały bardzo silnie zniszczone przez eksploatację piasku, natomiast jeden zachował się w całości. Są one położone na regularnym łuku w równych odległościach ok. 35 m jeden od drugiego. Układ ten pozwala przypuszczać, że tworzą one osadę składającą się co najmniej z trzech jednostek, najpewniej rodzinnych. Bardzo liczne materiały krzemienne wydobyte z wnętrza obiektów i ich sąsiedztwa wskazują, że należą one do technokompleksu z tyliczakami łukowymi i najpewniej są wieku allerödskiego. Wydobyte zespoły zabytków są jednymi z najliczniejszych znanych dotychczas z Niżu Europejskiego.

Materiały są przechowywane w IHKM.

Badania będą kontynuowane.